

מישרד הסעד הכיר רשמית שמיקצונו הוא „זנות הומוסקסואלית” - אך המשטרה הכינה עבורו תא מיוחד בכלא

מחצית המילימטר. „הלכתי שם ברחוב עם בגדים של אשה, ולאק, ועקבים — ועם זקן — ואף אחד לא הסתכל. הם רגילים לזה. אבל פה בארץ — גורא. פשוט פחד לעבור ככה ברחוב.”
החברה הישראלית המרובעת ניסתה אפילו לרפא אותו, וחמנא ליצלן. ד"ר קראוס, העביר אותו סידרת טיפולים שונים, הציג אותו גם בוועידות רפואיות שונות. בתחילה, ניסה הרופא לרפא את זלמן מההומוסקסואליות שלו, הכיניס אותו למחלקתו בבית החולים. תוך זמן קצר, הגיעו התלונות עד לב השמיים: „דוקטור, התלוננו האחראים, הוא הופך את כל המחלקה לבית-זונות.” הרופא נואש, שיחרר אותו, ניסה לשכנע את זלמן שלפחות לא יעבוד בזנות.

מיוחדים, כמו כלובים. בשבוע שעבר עצרו אותנו, הכניסו אותנו לשם ל-48 שעות, שיחררו אותנו אפילו בלי להביא אותנו לשופט.
„מעצר כזה מוזק לנפשו של הומוסקסואל, מתלונן ולמן מרות. „כל ה-48 שעות לא הוציאו אותנו לטויל בחצר, כמו את האסירים האחרים. לא הביאו אותנו לחדר אוכל. זרקו לנו את האוכל פנימה, כאילו אנחנו כלבים. כאילו פחדו שנדביק את האסירים האחרים בחידקים.”

התחלה

בגיל עשר

למן נולד לפני 19 וחצי שנים בי טבריה, כבן יחיד ומפונק מאוד. בן תשע, כבר החל לובש את בגדי אמו. „היא לא היתה מתנגדת,” נזכר זלמן, כשהוא מסדיר בתנועה קוקטיית את הקוקו הבלונדי שלו. „רק אבא, כשהיה חוזר הביתה, היה צועק לשמיים.”
לא רק אבא. נטיותיו המיוחדות של הילד לא נשארו סוד. בתום כיתה ב', הועבר למוסד בנס-ציונה. בגיל עשר, כבר גילה, ביוזמתו שלו, „אנשים שמחפשים ילדים קטנים.”

„באתי לגן-הזיכרון בחיפה, הוא מעלה זיכרון. „הרגשתי גורא טוב. קיבלתי בש-ביל זה שתי לירות.”
הוא החל לבוא לשם דרך קבע. „במוסד ידעו לי לאן אני הולך, אבל לא החזיקו אותי.”

מכל ביקור כזה, היה חוזר למוסד עם 40-50 ל"י. הטיפול במוסד — הסתכם

בלבוש אשה
זלמן כד הוא משוטט בלילות ברחובות העיר, כשושנה. מוצא בה את פרנסתו כיצאנית.

זלמן וינדר

תשובתו של זלמן מפתיעה בפשטותה: „אין שם גברים. כולם שם נשיים כאלה, לא גברים. ואני אוהב גברים. פה בארץ, באים אלי גם הרבה מהשטחים.”

„התחלתי

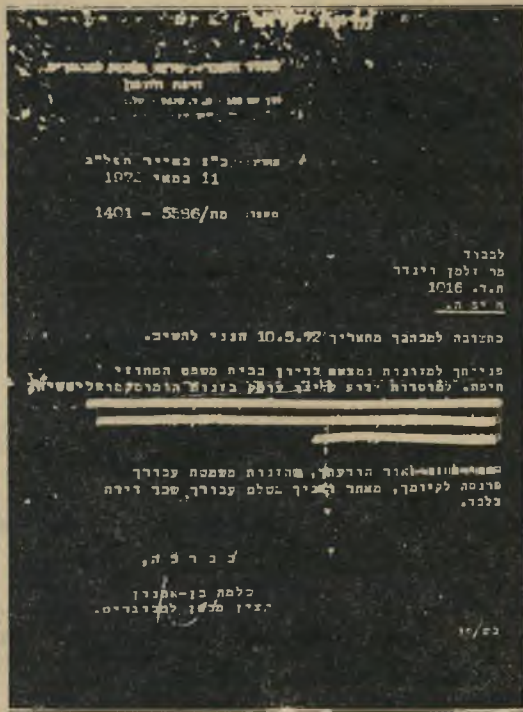
לבכות”

כמו לכל אשה נורמלית, גם לזלמן, המוכר בין יצאניות תל-אביב כשר שנה הבלונדית — היו אהבות נכזבות. „האהבה הכי גדולה שלי היתה גבר נורמלי אחד. הוא אהב גם בחורות, וגם

בחורה

מגעיל...

מה נותר לבחור צעיר, העוסק בי שלווה בעבודתו ואינו מפריע לאיש — ואילו החברה מתנכלת לו, משלחת בו שוטרים שיעצרוהו, ורופאים שיפגמו בי הנאתו האחת בחיים?
„באמת המצב מדאיג, מודאג זלמן. „גבר שגדל ומתחיל לאהוב בחורות — זה בסדר. אני גדלתי — ומהטבע התחלתי לאהוב בחורים — אז זה לא בסדר? מה רוצים ממני? אני אשם שאני לא

המיסמך הרשמי

אישור רשמי מטעם מישרד הסעד: לכ" בוד מר זלמן וינדר, כתשובה למכתבך מתאריך 10.5.72 הנני להשיב: פנייתך למונות נמצאת בדיון בבית המישפט המחוזי חיפה. למוסדות ידוע שהינך עוסק בזנות הומוסקסואלית. מן הסיבה שיש להפסיק את עבודתך עברך שכת דירה בלבד. מאחר ואבין משלם עבודך שכת דירה בלבד. בברכה, שלמה בן-אמנון, קצין מיבחן למבוגרים.

קוקסינולים. הלב שלי נשבר אחריו. עד שיום אחד תפסתי אותו שהוא בוגד בי עם בחורה. התחלתי לבכות. לא הבנתי למה הוא בגד בי — ועוד עם בחורה.”
וכמו לכל אשה נורמלית, גם לזלמן יש חלומות. הוא מקווה לשוב ולהתאהב מעומק ליבו — ולהתחתן עם גבר חלוי ומתוו.

כמוכך, זה יתאפשר רק אחרי שיעבור ניתוח-מיק, וייהפוך לאשה בכל, לא רק בפשו. „אבל ניתוח לשינוי-המיין זה קצת מסור כך בארץ, הוא נאנת בעצבות. אני נמצא בטיפול בתל-השומר, אצל פרופסור קול-ציר, שממונה על ניתוחים כאלה.”

אוהב בחורות? אף פעם לא אהבתי. אף פעם לא שכחתי עם בחורה. חס וחלילה. אפילו המחשבה על זה מגעילה אותי. מהבחינה המקצועית גרידא. אין לזלמן טענות. הוא עושה עד 600 ל"י ללילה, מוציא אמנם הרבה — ספיישלים, איפור, שמלות, כל יום במספרה — אבל גם שם בבנק איזה 300 ל"י כל יום.

גם היחסים עם הקוליות משיביעים-רצון. הוא אינו נכנס לאיזורה-הפעולה של יצאניות אחרות, חי איתן בשלום. אם פורצת לפעמים תיגרת ידיים, היא מסתיימת ב"רוח טובה. „אנחנו הרי כולנו משפחה.” למה אם כן חזר לישראל, לאחר גרמניה ארץ התופש?

התדיקאונג

יצאנו

בשיחות. „דיברו איתי, שאלו אותי אם אני אוהב לקרוא עיתונים, דברים כאלה. לא הזכירו את המילה הומוסקסואליות.”
מגן-הזיכרון, התקדם זלמן לתל-אביב. „אני מסתובב בלילה בשפתיים, גן-העצמות, מקווה-ישראל, שדרות-רוטשילד. בי תל-אביב יש היום אוילי שישים קוקסינולים. אמרו לי שגם אני יפה, שאני יכול לעבוד. ככה התחלתי.”

זלמן קיבל את מצבו המיוחד בלי שום קשיים — לפחות, על פני השטח: „אני אוהב את העבודה שלי. אני חי כמו מלכה. אני נהנה מזה. הייתי נהנה מזה גם אם לא הייתי מקבל כסף. אני אוהב להיות האשה תמיד. שיפנקו אותי וילטפו אותי. שיקנו לי גלידה, ממתקים. שיתנו לי להרגיש שאני ליידי. וגם החברים שלי אר הביים את זה. וגם הקליינטים. אז למה המשטרה רודפת אותנו?”

בית-החולים

כבית-זונות

לשוואה, נזכר זלמן בחוויותיו המרעננות בביקורו בגרמניה: „שם הרגשתי שאני נמצא בין בני-אדם.” הוא נאנח בכאב-לב, מוריד את שולי שימלתו, בתנועה נשיית אופיינית של צניעות, כי

שהוא לכוש שימדת מיני מגלתי תחתונת, גרבי משי, ופיאה בלונדית — נראה זלמן וינדר כיצאנית מקי צועית.

תורמים לרושם זה, כמוכך, גם האיפור החזק, העיניים המשוחות במיקצועיות, ו-הציפורניים המטופחות, מרוחות הלכה ה-אדומה.

הרושם נכון. אלא שכמו בשיר המפורסם, אפשר לומר עליו: „זלמן יש לו מכני סיים.” זלמן וינדר הוא יצאן תל-אביבי, המוכר את גופו מדי לילה כשאר יצאניות העיר.

רוב הקליינטים, אף אינם יודעים שהוא גבר. „אני מספר לקליינט שאני בתריון, מסביר זלמן, „ולא יכול רגיל. עוד לא קרה לי שקליינט ירגיש שאני לא אשה.”
ישנם כמוכך גם הקליינטים ההומוסקסואלים, שיודעים שהוא גבר, ומחפשים את שירותיו המיוחדים.

לאלה גם לאלה, רואה עצמו זלמן וינדר כמעניק שירות ציבורי חשוב — ואינו מבין מדוע רודפת אחריו המשטרה. „הנה,” הוא שולף מיסמך רשמי של מדינת ישראל, „משרד הסעד הכיר במקצוע שלי. רק המשטרה עושה לי צרות.”

„כל הזמן, לא עצרו אותי ואת החברים שלי רק בגלל שלא היה מקום מיוחד שבילינו באויר-כבי. עכשיו בנו שם תאים